

PESCADORS D'HOMES

Cinquè durant l'any

© Mots per a la família - Jordi Castellet

Poques escenes de l'Evangeli seran avui tan llegides, comentades, cantades o pintades com aquella de les ribes del llac, perquè és molt el que inspira; com la famosa cançó «tu has vingut a la riba». Lluc ens explica el fet amb unes pinzellades mestres (Lc 5,1-11).

Hi ha un detall que Lluc cuida molt bé de recalcar: la barca és de Pere. Els altres són cridats a ajudar a la seva barca amb la mateixa pesca, seguiran la mateixa crida que Jesús dirigeix, abans que a ningú més, al cap d'empresa: «¹¹Des d'ara seràs pescador d'homes».

Jesús comença a bastir la seva Església en el fonament de Pere. Serà la que continuarà la seva missió en la seva absència. Les paraules i els desitjos de Crist els atribuïm als pastors que guien, prediquen, governen el poble de Déu, des del Papa a l'últim dels capellans, fins arribar a tots els que tiren les xarxes per al Regne de Déu. La missió de pescar compromet, per crida expressa del Senyor, els pastors, el papa, bisbes, sacerdots, missioners i missioneres, que porten l'anunci del regne de Déu a tot arreu.

I els laics? Què us toca a vosaltres? Els seglars no esteu pas privats de la condició missionera! Els seglars sou els primers missioners, perquè us trobeu enmig del món, del treball, del lleure, de la convivència social, sense moure'ns de casa nostra i sense deixar cap de les nostres obligacions. Esdevé de vital importància ésser conscient que Jesucrist ens crida a tots els batejats a responsabilitzar-nos de la comunitat dels deixebles de Crist, cadascú des del seu lloc. Malgrat la institució mateixa, aquesta complexa realitat divina i humana, composta de pecadors, cridats a viure i anunciar el Regne de Déu.^{LG 8} Creure malgrat l'Església, en molts casos, esdevé condició sine qua non. Som conscients que la salvació dels homes depèn de tots els batejats, que presteu la vostra col·laboració a Jesucrist el Senyor. Per a això, encara que tingueu iniciativa pròpia, us poseu a disposició dels pastors, des del papa fins al rector, per treballar amb seguretat plena, tots units, en l'obra del Salvador. Jesucrist crida voluntaris, que troba abundantment en el seu si. El que importa és que sentim aquest zel abrusador per a la missió, per a la urgència de la salvació dels germans que ens necessiten.

Un zel com el d'aquell bisbe del gran nord del Canadà, Mons. Vital Grandin (+1902). Quan contemplava la vida duríssima que portaven els mercaders de pells, exclamava, alhora trist i enfervorit: «Ah! Aquest immens país que m'ha estat encomanat! Ni una sola cua de llop o de castor no es perd i, en canvi, han de deixar-se perdre, cada dia, les ànimes que van costar la sang de Crist? Dubtaria jo, de sacrificar-me per elles? De cap manera!»

Som pescadors d'homes i apòstols quan ens oferim a treballar pel Regne, allí on estem, allà on ens porta la vida. I, si no arribem a més, la nostra generositat i la nostra oració són els instruments més forts d'un apostolat silenciós però fecundíssim. El papa Pius XI, el papa de les missions, deia amb una frase que s'ha fet famosa: «no ens és possible anar a parlar de Déu a tots els homes. Però podem parlar de tots els homes a Déu!»

Jesucrist continua cridant voluntaris. Ell que ho ha donat tot per a tots i cadascun de nosaltres. Per això li diem que compti amb nosaltres, que somiem amb una gran pesca, perquè se senti orgullós d'aquells que ha redimit per la seva passió, mort i resurrecció.

Hi havia una vegada dos vells alzheimerosos que vivien cadascú a casa seva, un enfront de l'altre. Ell vidu, ella vídua. Havien conviscut així durant un munt d'anys. Manifestant-se una mútua admiració i un gran amor platònic dels que hi pugui haver, en canvi, mai no havien fet el pas.

Però el que havia de passar finalment passa. Un dia, al poble, els convoquen per a un sopar d'una festa popular. Els dos accedeixen a participar-hi. Els organitzadors els posen junts a taula. Ell que, al mig de l'àpat, mirant-li els ulls, ben enlluernat, li engega: «et vols casar amb mi?» Ella que gairebé no s'ho pensa gens i li contesta somrient i feliç: «sí, sí, ho vull!» El sopar va continuar i, al final de la nit, cadascú a casa seva. L'endemà ell es lleva tot despistat: «em va dir que sí o que no?» Neguitós, pensa si trucar-la o no trucar-la, si anar-la a veure, si es pensarà que no ho vaig dir seriosament, si no en voldrà saber res. Total, que al final es revesteix de valor. Es muda i la va a veure amb una flor als dits. Truca a la porta de casa seva. Ella obre somrient. Ell, que li demana, finalment, «escolta, ahir, quan et vaig demanar si et volies casar amb mi, em vas dir que sí o que no?» La dona, que somriu, sospirant profundament, com alleujant-se: «Doncs sort que has vingut, perquè aquest matí no recordava a qui li havia dit que sí!»